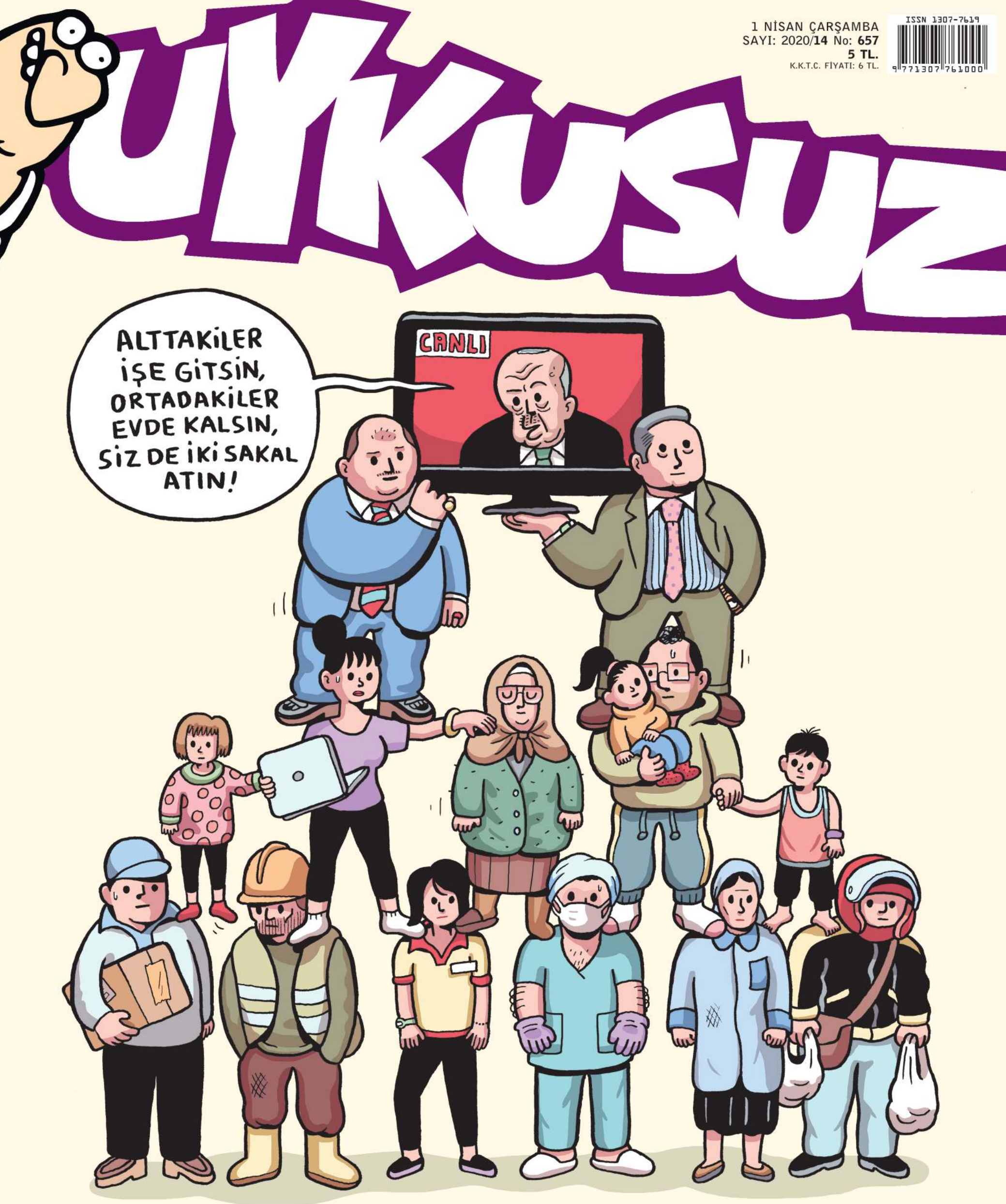
1 NİSAN ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/14 No: 657
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Karantina günleri

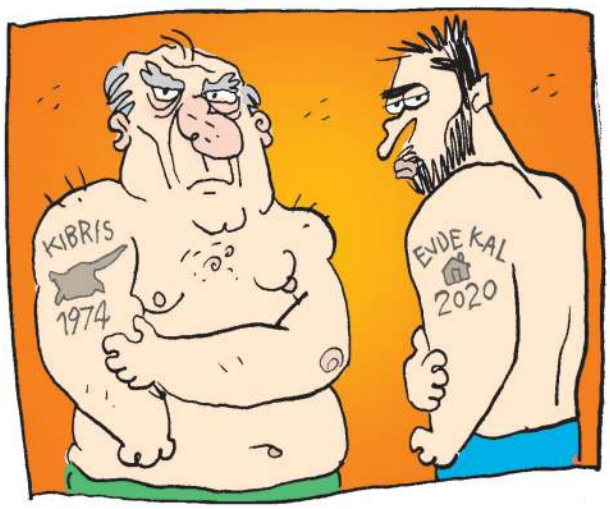

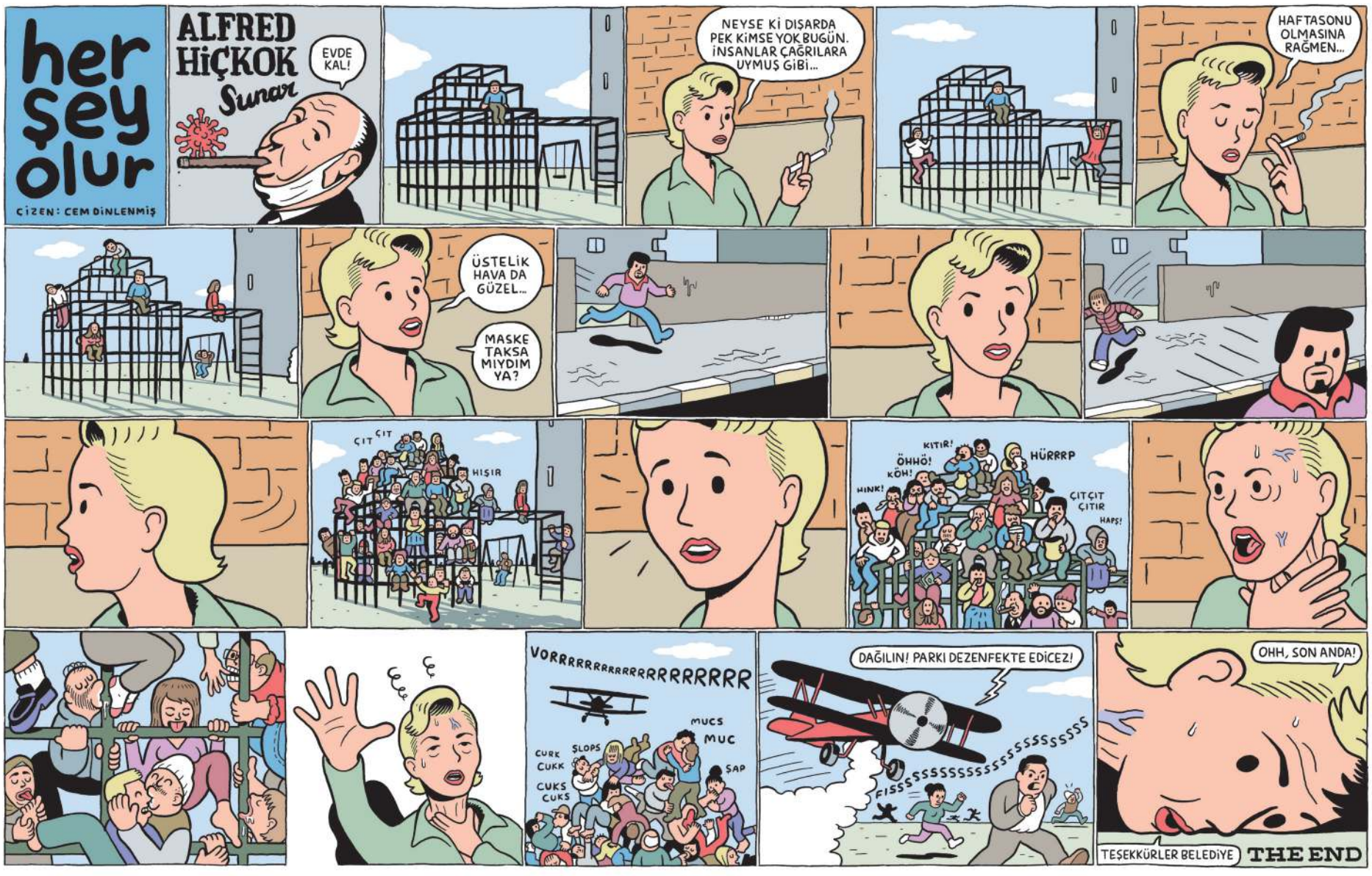

MAHİYET DEĞİŞTİRMEK YAHUT MUTASYON

Birazdan, zavallı Selim Derman'ın 1957 yılında tüm dünyada yaklaşık 2 milyon insanın hayatına mal olan "Asya gribi" günlerinde yaşadıklarını okuyacaksınız. Ülkemizde pek etkili olmayan Asya gribinin, Selim Derman'ın hastalıklara yatkın bedeni ve kuruntu coğrafyasında çırpınan ruhu sayesinde nasıl da bir trajediye dönüştüğüne şahit olacaksınız. Bu bahtsız hikaye, bugünlerde amansız bir salgının gölgesinde *yaşayan bizleri halimize şükretmeye davet edecek. Umudum odur ki, Selim Derman'ın* makûs *talihi hepimize ders versin. Onun saflığını,* şanssızlığını, *kırılganlığını okudukça, bugünlerde yaşadıklarımız bizlere geleceğimiz için yol göstersin.*

18 aralık 1957

Havsalam almıyor! İnsanların Asya kıtasından gelen bu musibet karşısında bu denli rahat olmaları hayret verici. Yöneticilerimizden memnun olmakla birlikte (Allah onları başımızdan eksik etmesin), başvekil Adnan Bey'in rahatlığı da anlaşılır gibi değil. Memleketimize her an sirayet edebilecek bu hastalık konusunda gerekli tertibatlar alınacağına gündelik yaygaralarla vakit geçiriliyor. Bugün sabah daireye terzi Sarkis'e diktirdiğim maskeyle girdiğimde gülüşmeler oldu. Heyhat cahiller ordusu! Hele o Sacit'le Enver yok mu? Bütün haşarılıkların başı onlar. Enver'in durup durup ördek sesi çıkarması ve sanki komikmiş gibi gülüşmeleri tam bir zevzeklik. Bu gribin ördek hayvanında mahiyet değiştirerek (mutation) insanlara atlamasında komik olan nedir yahu? Allah'tan aramıza yeni katılan Seniha Hanım pas vermiyor onlara. Asaletinden ve zarafetinden bir dirhem ödün vermiyor. Ah Seniha hanım!

20 aralık

Şimdi başımda bir de şu astım belası varken, kat'i surette Asya gribinden uzak durmam lazım. Allah muhafaza direncim düşerse bir daha toparlanmam güç olur. Söylentilere göre, Vefalı topçu Nejat bu illet hastalıktan yatıyormuş. Demek ki sıhhatin ne kadar iyi olursa olsun bu belaya kapıldın mı devriliveriyorsun. Hastalık, sen kimsin, topçu musun, güreşçi misin, diye sual sormadan hasmını ele geçiriyor. Bizimkilerden ümidi kestim, Tokyo Sağlık Dairesi Başkanlığının tavsiye ettiği icaplara harfi harfine uymak konusunda kararlıyım.

SELİM DERMAN 1928-1967

22 aralık

Bu sabah gazetelere göz gezdirirken rastladığım bir havadis dikkatimi çekti. Haberde, Hindistan'ın Hayrabad *bölgesinde, Asya gribinden mustarip hastaların canlı* sardelya balığı yutarak şifa bulduğu, bu balığı canlı yutmanın insanın mukavemetini arttırdığı yazıyordu. Hintli azizler bu şifa yönteminden pek eminlermiş. Acaba, dedim kendi kendime, olabilir mi? Fakat canlı sardelya yutmak nasıl olacak? Bir müddet yattığım yerden tavana bakarak sardelya balığını düşündüm. Canlı sardelyanın *ağzımın içinde bir o yana bir bu yana hareket ettiğini düşündükçe az daha istifra ediyordum. Aman, dedim kalsın, ben* sardelya mardelya yutamam. Fakat öğlen saatlerinde, tam da kendimi bir miktar takatsiz hissetmişken, bu Asya gribinin yakında mahiyet değiştirerek daha da ölümcül olabileceği havadisini okuyunca, "Ne olursa olsun," dedim, "o sardelyayı yutacağım."

Asya Gribine karşı aşı tatbiki başladı
İlk tatbikat Enstitü mensuplarına yapıldı. Kat'i neticeden sonra halk aşılanacak
ANKARA,

23 aralık

Zor yuttum kendisini. Dikkatle gözleyerek ölmesine yakına ağzıma koyduğum sardelya, ağzımın içini nemli bulduğundan olacak, bir anda canlandı sanki. Yemek borumdan geçerken dahi oynamaya devam etti. İstifra etmeden (eğer istifra etseydim ve çıkan nevalede balığın hala canlı olduğunu görseydim bayılırdım) bu işi bitirdiğime memnunum. Zira hastalığın ülkemizde de yayıldığı havadisleri gelmeye başladı. Sardelyanın benim için hayırlara vesile olacağını şimdiden hissediyorum.

24 aralık

Bu sabah pek bir diri uyandım. Aynaya baktığımda eskisi kadar biçare hissetmiyorum kendimi, bilakis vücudumu eskisine nazaran daha hoş buluyorum. Keşke Seniha Hanım da vücudumun bu sıhhatli halini görebilse. Ama henüz tanışmamışken vücut göstermek nasıl olacak?

25 aralık

Çok iyi gidiyorum, fakat bu sabah aklıma talihsiz bir sual takıldı. Seniha Hanım'la olası bir izdivaç durumunda bu düzenli sardelya alımı nasıl olacak? Sabahları erken kalkıp banyoda yutsam, evde sürekli bulundurmam gereken sardelyayı nerede saklayacağım? Eve akvaryum kursam, hem sardelya beslemek garip, hem de sürekli eksilmeleri... Bilemiyorum, duygularım çok karışık. Sardelya yutmayı bırakmak istemiyorum. Her şey çok karıştı!

28 aralık

Ara ara mide bulantıları yaşasam da, her gün düzenli sardelya yutmak beni tamamen değiştirdi, kendimi ruhen de çok sıhhatli hissediyorum. Biricik aşkım Seniha Hanım'a açılmak için artık hazır olduğumu düşünüyorum. Fakat nasıl olacak? Ne tür bir konuyla yanına varmalıyım? Sorular sorular... Kafam hep bu sorularla meşgul.

30 aralık

Bu sabah daireye kararlı gittim. Helaya kapanıp yanımda getirdiğim canlı sardelyayı sanki teskin edici bir ilaçmış gibi yutarak doğru Seniha Hanım'ın masasına gittim. Sanki bilmiyormuşçasına bazı evraklar hakkında sualler sordum. Pek nazik cevapladı. Fakat evraklar dışında soracak bir şey aklıma gelmedi. Suallerim işe yeni girmiş bir tazenin saflığına ulaşınca biraz garipsemeye başladı. Nezaketinden, zerafetinden, görgüsünden olacak yine de kestirip atmadı. Son sualimin ardından masasının başından ayrılamadım. Kaskatı kesilmiş bir halde yüzüne bakmaya devam ettim. Suratımın rengi değişmeye başlamış olacak ki, "İyi misiniz Selim Bey?" diye sordu. Cevaplayamadım. Ruhumun bedenimden yukarı doğru çıktığını hissettim. Yazık ki ruhum yükselirken midemdekileri de alıp geliyormuş. Kaçmak istedim, ama nafile, istifra ettim. İlk fasıla, üstüme ve ayaklarımın ucuna dökülürken, arkadan gelen çok şiddetli ikinci fasıla Seniha Hanım'ın masasına kadar ulaştı. Biçare kadın korkuyla sandalyesinden fırladı. Ardından tiz bir çığlık duyuldu. Sardelya, masanın üzerinde, sabah yediğim kahvaltı bulamacının arasında oynaşıyordu. Yazıklar olsun sardelya balığı, alacağın olsun! Bütün daire masaya doğru yaklaşırken sardelyayı kaptığım gibi koşmaya başladım.

4 ocak

O meşum günden beri daireye gitmiyorum. Gerek yaşadığım elim olay, gerekse kendimi takatsiz hissettiğimden evden bile çıkmıyorum. Dairede kimse yaşadığım yeri bilmediğinden soranım da yok. Bu durum elbette beni Asya gribinden de uzak tutuyor, ama ne gam! Uyanık olduğum her dakika o anları düşünerek kahrolduğumdan, düşüncelerimden kurtulmak gayesiyle sürekli uyuyorum. Rüyalarım karmakarışık.

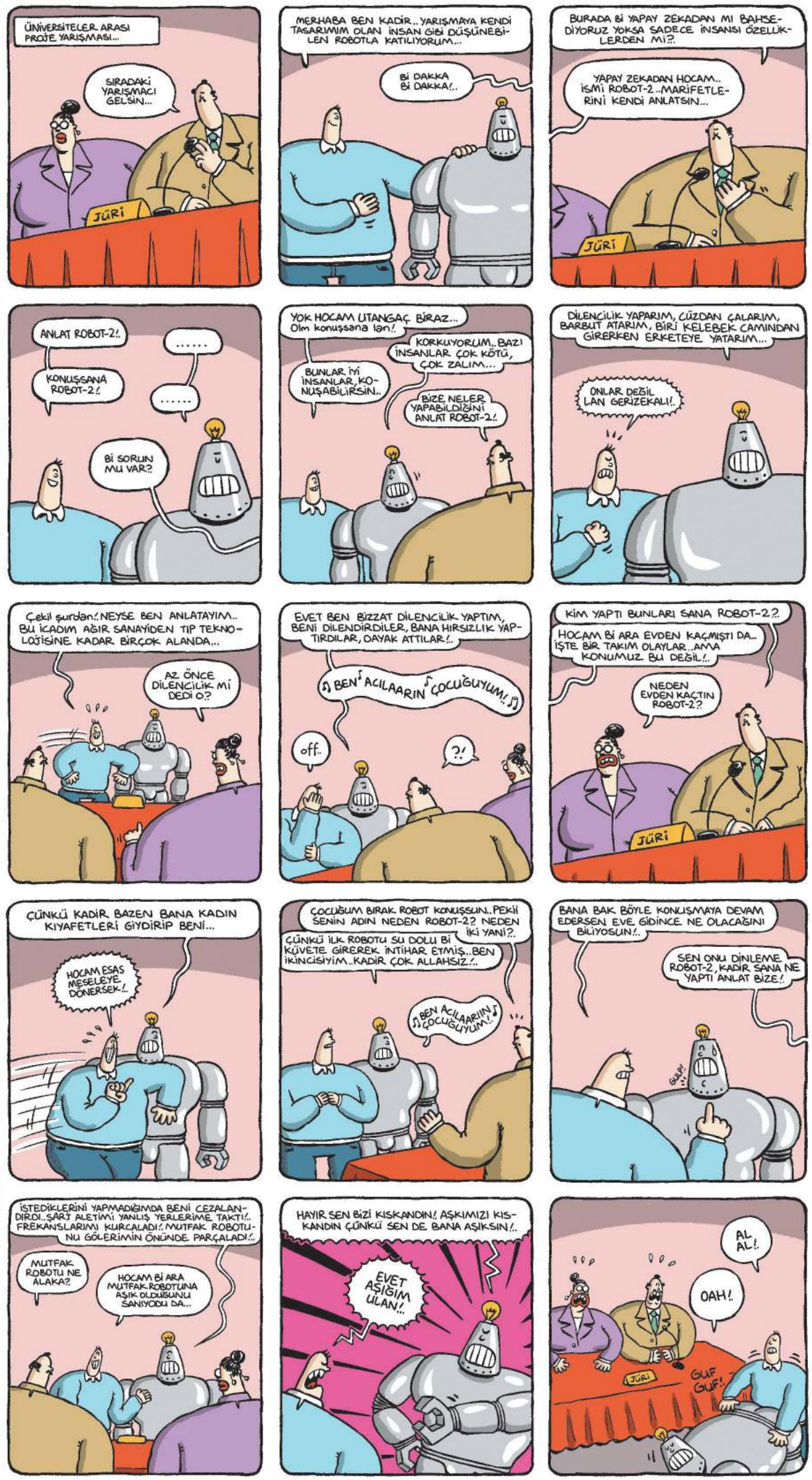
6 ocak

Bugün akşamüstü ilk defa hoşnut uyandım. Rüyamda, Seniha Hanım'la evlendiğimizi gördüm. Kendisi bana her gün elleriyle canlı sardelya yutturuyordu. Balıkçı esnafı, her gün canlı sardelyaları kapımıza kadar getiriyor ve Seniha Hanım'a teslim ediyordu. Seniha Hanım, kapıyı kapatır kapatmaz, içerde günlük gazete keyfi yapan bendeniz, "Selim Bey, hekimleriniz geldi, şifa niyetine..." diye sesleniyordu. Bendeniz de bu hoş sedayı, "Hoşgelmişler," diye cevaplıyor ve sinsice sırıtarak ilk sardelyamı beklemeye koyuluyordum. Rüya bu ya; Seniha Hanım, kuyruk kısmını ağzına aldığı sardelyayla salona giriyor, cilveli hareketlerle bana yaklaşıyor ve dudaklarıma eğilerek sardelyayı bana teslim ediyordu. Bundan sonrasını anlatmayı uygun bulmuyorum. Zira insan bir yerden sonra özel hayatını kendisine saklamayı bilmeli.

nisan hakan

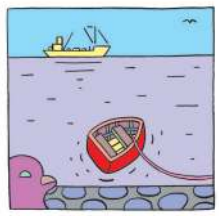

robot-2

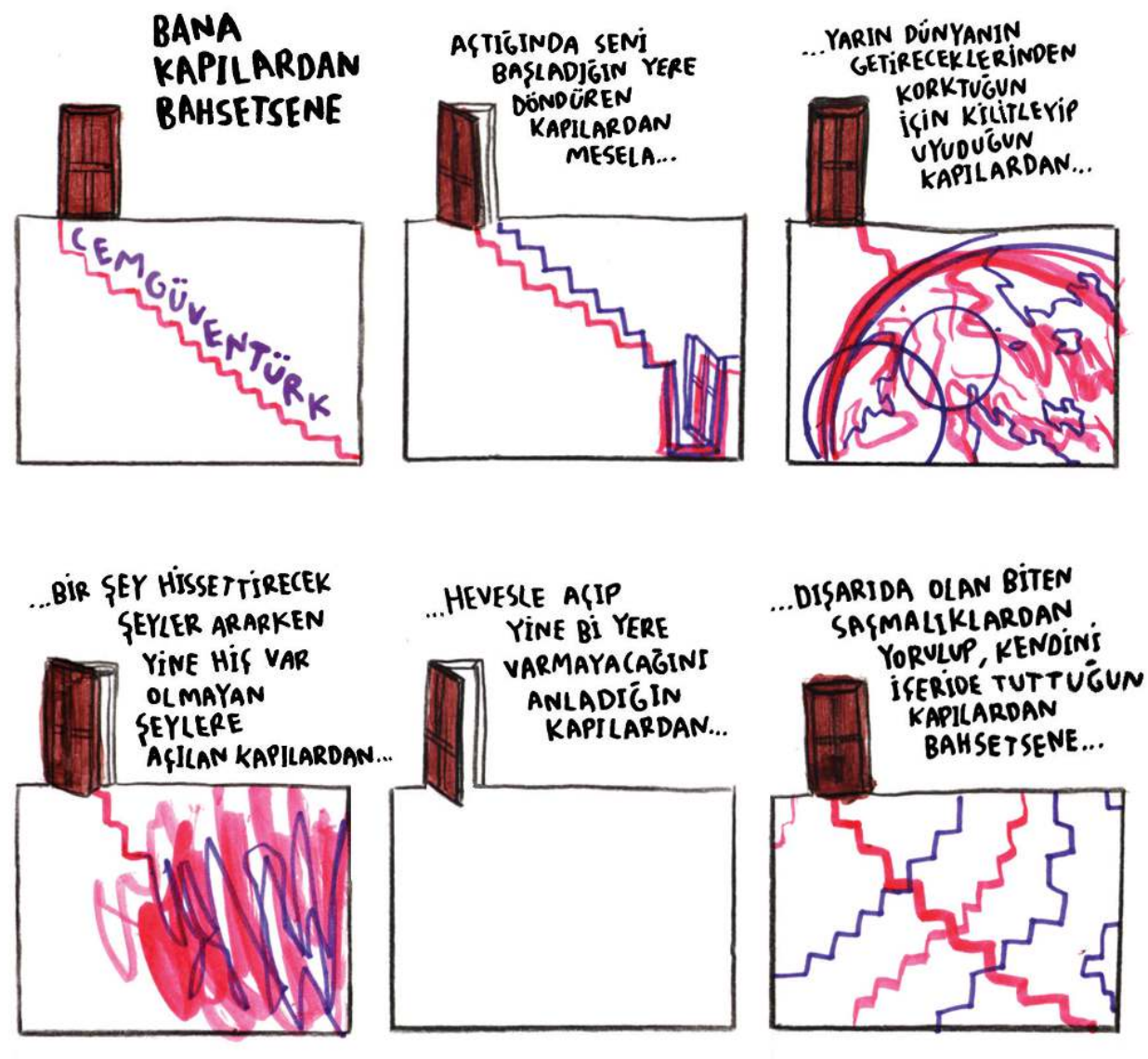

æ Merhaba.
æ Şimdi tabii karantina günlerinin de kafası başka. Sürekli evdesin. Evde de ne yapılır. Ne bileyim, birçok şey yapılır da, bir yandan da bol bol da yenilir. Yeniliyor yani. Yapılıyor, yeniliyor. Ah ne güzeldi karantina'dan önceki günlerim. Uyanır uyanmaz hazırlanır, bisiklete binerdim, özellikle günün ilk öğünlerini hep dışarıda gömerdim. Ah ne güzeldi. Ah ne de güzeldi. Neyse, ne diyordum, evde yemekler yapılıyor. Değişik değişik şeyler yapılıyor. Dün akşam da Özlem'im bisküvi pastası yapmış. Oturduk yiyoruz. Yalnız tam soğumamış. Mümkün olduğunca çabuk karnım bisküvili pasta görsün istedim çünkü ben. Yiyorum öyle, Özlem'im de yanımda. Dedim "ya ne güzel olmuş". "Bir de biraz daha soğusaydı sen o zaman görürdün asıl" dedi Özlem'im de. "Efsane olurdu" dedim sonra ben de. Sonra durdum biraz düşündüm. "Ulan" dedim "şu bisküvi pastasına bak, hiçbir şey yapmasa efsane olacak, ne acayip bir kafa ya bu" dedim. Kendi kendime. Sonra biraz daha düşündüm. "Bir şey düşün ki, efsane olması için yapması gereken tek şey, biraz daha durmak, dura dura efsane oluyor, çok acayip değil mi ya" diye düşündüm hep içimden. "Millet efsane olacağım diye neler yapıyor, yine olamıyor." Ne bileyim, hep böyle şeyler düşündüm hep içimden. Sonra da dışımdan söyledim bu düşündüklerimi. Beraberce güldük. Ailece güldük. Karantina'dan önce bu kadar aile olduğumuzu bilmiyordum. Eminim sen de bilmiyordun.
æ Bir de yine acayip bir muhabbet döndü Özlem'imle aramızda dün akşam, o oldu. Şimdi bizim Art-Football var ya, hani her sene Rusya'ya gidiyoruz da, toplamda on altı farklı ülkenin sanatçılar milli futbol takımı olarak futbol turnuvası yapıyoruz, biz genelde sonuncu ya da sonuncuya yakın oluyoruz, o var ya hani, onu söyledim Özlem'ime. "Bu sene büyük ihtimalle iptal olur" dedim. Gerçi kaptanımız Deniz Cem'e sormuştum, o "ertelenir en fazla bir iki ay" demişti ama bence iptal olur. İptal olmasa da kimse gitmez bence. Ben gitmem mesela. Gidemem yani. Ama Özlem'ime biraz da takılmak maksatlı, "turnuva gerçekleşirse gitmek zorundayım" dedim. "Çünkü ben milli futbolcuyum, gitmezlik edemem" dedim. "Rusya'da virüs kapıp dönemediğini düşün" dedi. Ben de durur muyum, yapıştırdım cevabı. Bir yerde de Nasrettin Hoca'nın torunuyuz. "Döndüğümü düşün, o daha kötü" dedim. Biz buna nasıl güldük, bilemezsiniz. Hazar bile güldü. Bence bizim psikolojimiz çok bozuldu. Tamam komik ama yani bu kadar da neye güldük ki biz acaba. Off yaa. Off.
æ Bu arada tabii karantina günlerinde saç uzatmaya başladım.

Saldım yani. Normalde ben kelim ya. Yani kel değilim de, kellik seviyorum. Öyle kendimi daha zinde hissediyorum. Dedim "ya şeyapmiyim", saldım yani kendimi, saçlarım da bayaa uzadı. Özlem'im de uzun yıllardır saç uzatmamı isterdi, ama öyle istediğiyle kalırdı çünkü uzatmazdım. Şimdi uzattım, uzuyorlar yani. Bakalım, karantina ne zaman biter, belki o zaman, bilemedim yani. Gerçekten hiçbir şey bilemiyorum ben şu sıralar. Aptal gibi davranıyorum konudan bağımsız, genel anlamda bir amatör gibiyim, bu korona beni amatör etti. Ne bileyim ya, bilemiyorum yani. Öyle işte, saçlarım bayaa uzadı yani. Ben artık saçlı biriyim. Özlem'im de baktı şöyle bir saçlarıma, "benim de anlamadığım bu, sen keltoş değilsin ki, al işte ne güzel saçların var, keltoş gibi davranıyorsun ama, keltoş olmamana rağmen" dedi. Buna da bayaa güldük. Noluyor lan bize, her şeye gülüyoruz. Bence biz net çok büyük bunalıma girdik. Ağabey ben bir dakika evde durmayan bir insandım ama ya. Off yaa. Off.
æ Ve bu arada tabii hiç çıkmadım değil bisikletle tura. Çıktım. Çıkmazsam iyice kafayı yerim . Her gün değil de işte haftada bir ya da iki artık. Mecbur. Öbür türlü hiç çıkmasam iyice yanarım. Tabii ki sosyal mesafeyi koruyarak, tabii ki ağzı buff'layarak. Buff çok önemli bir şey, bakma sen. Yalnız tabii korona bir takım alışkanlıklarımı da değiştirdi. Bisiklet kullanırkenki alışkanlıklarım. Larım. Alış-kanlıklarım. Mesela korona'dan önce bisiklet kullanırken, yerde ne bulsam alırdım. Top mu buldum, al Alpay, vida mı buldum, onu hemen al, tel mi buldum, lazım olur al, parayı uçarak al, al yani, ne bulsam alırdım yerde. Ve bence bisiklet kullanmanın en zevkli yanlarından biri de buydu bence. Her defasında eve döndüğümde ceplerim çerçöp dolu olurdu ve bu beni çok mutlu ederdi. Sadece bisiklet kullanırken insanın karşısına çıkan şeylerdi çünkü bunlar. Yürürken olmazdı bak. Koşarken olmazdı. İlla bisiklet kullanacaktın ki, ne bileyim, karşına toka çıksın. Budur yani, anlatabildim mi. Korona bu mutluluğuma da ket vurdu. Artık görsem de alamıyorum. Üzdü bizi korona. Ama biz seni yeneceğiz korona, ben de bunu çok iyi biliyorum. İnanmıyorum, biliyorum. Pis seni be. Pis korona.
æ Geçenlerde de "yaşlılarımız zapturapt altına alamıyoruz" diye bir tweet attım. İtiraf ediyorum ki, sadece "zapturapt" kelimesini kullanmak istemiştim. Tam yeri gelmişti, bu fırsatı kaçırmadım.
æ Hoşça kal.

baris.uygur@gmail.com

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR

Ya Halk Ya Onlar

Canlarım ciğerlerim. Bazen, "Yahu ülkemizde hiç mi iyi bir şey yok!" temalı sitemleriniz geliyor. Var elbette, yok değil. Ama takdir edersiniz ki iyi şeyleri duyurma görevi bizim değil, o iyi işleri yapanların görevi ve zaten iyi olmasa bile iyiymiş gibi duyuruyorlar. Yetmiyor, ülkedeki gazetelerin, televizyonların yüzde doksanı sürekli asit kafasındaki bir hippi, neşeli bir teletabi gibi ülkede her şeyin ne kadar da güzel olduğunu, işlerin nasıl da ancak rüyalarda (ya da yüksek dozda asit atılmış bir kafayla) görülecek kadar iyi gittiğini anlatıyor.

Ama onların bile pek ilişmediği (en azından denk gelmedim ki, keriz olmadığım için oturup Hürriyet'inden A Haber'ine dünya kadar yayın organını uzun zamandır hayatımdan çıkarttım, ama bahsettiklerini de sanmam) bir avantajımız, dünya ortalamasına göre kuvvetli olduğumuz bir alan var. O da pratisyeninden uzmanına ve dişçisine hekimlerimiz.

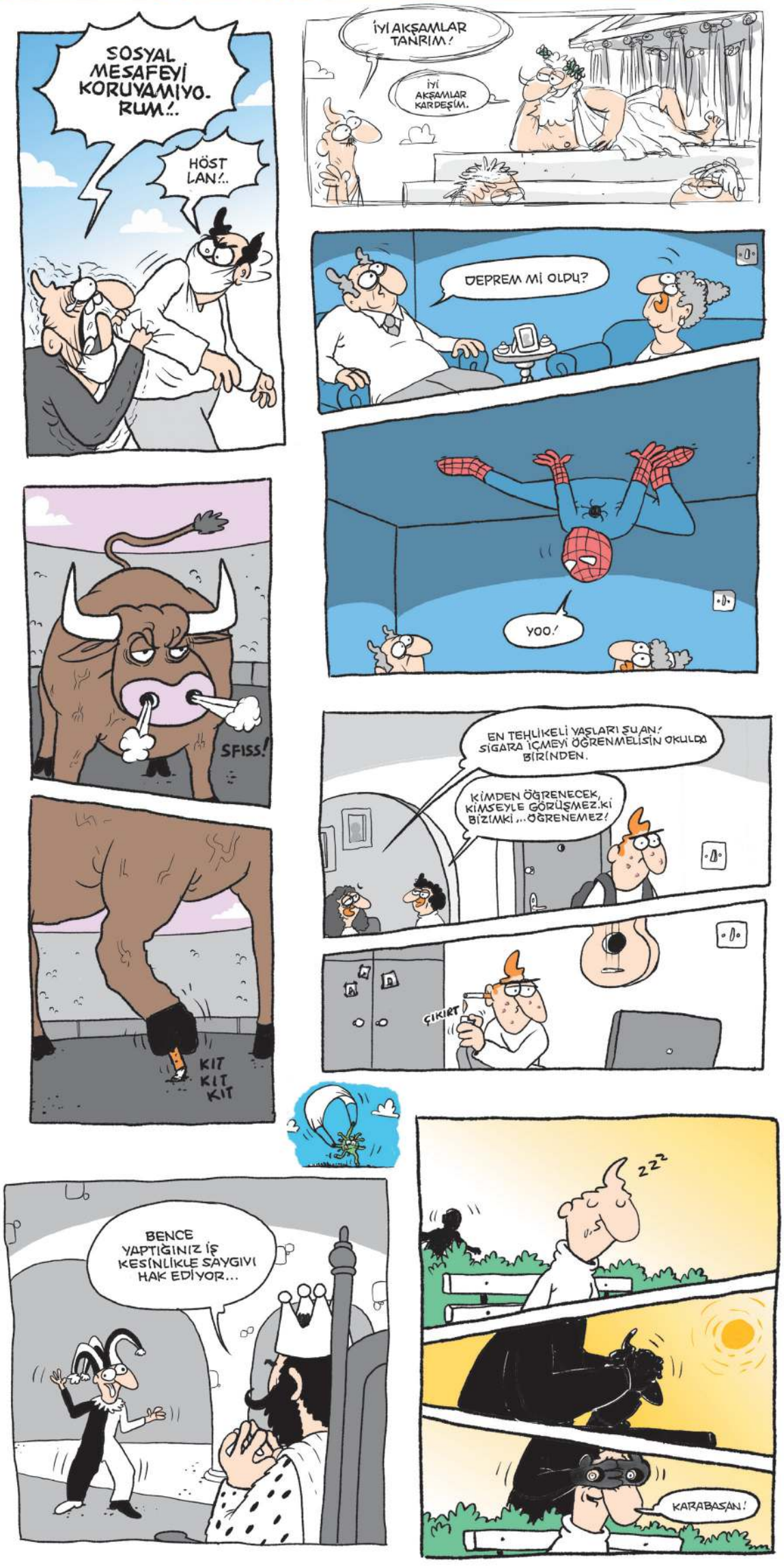
Bunun iki sebebi var. İlki iyi mi tartışılabilir de: Biz en parlak çocuklarımızı hep tıp fakültelerine gönderdik. Ben de tarih mezunuyum, benim antropolog arkadaşlarım da var ama derslerinde birinci, kavrayışı hızlı çocuklarımızı tıp fakültelerine yönlendirdik. Parlak çocuklar antropolog olmak isteseler de ailelerden öğretmenlere herkes kaşlarını çattı. İyi mi kötü mü bilmiyorum dememin sebebi şu: Bunlar tıp ve bir de mühendisliklere yönelince fizik, kimya, biyoloji gibi temel bilimlere ilgi düştü. Bunların öğretmenlikleri bile daha gözde oldu. Ama konu o değil.

İkincisi, en parlak çocuklarımızı tıp fakültesine göndermekle kalmadık, çocuklara daha uzmanlıklarını yaparken günde yüz hasta baktırdık. Türkiye'de bir hekim sadece uzmanlığını yaparken dünyanın bazı yerlerinde bir doktorun ömrü boyunca bakacağı kadar hastaya baktı. İyi baktı, kötü baktı meselesi değil: Ne kadar çok pratik o kadar ustalık. Uzmanlık alanları farklı olsa da böyle durumlarda bir ayda öğrenilecek uygulamaları bizim hekimler bir günde öğrenir.

Ama Korona konusunda bir dezavantajımız var. Biz bir yaştan sonra hastanede sosyalleşiyor, hastalık sohbetinden keyif alıyoruz. Başka ülkelerde başbakan bile olsanız testiniz pozitif çıktığında "Git evden çıkma," diyorlar, onlar da buna uyuyor ama bizde hele test sonucu pozitif çıktığında, hastaneye yatmak isteyeceklerin sayısı çok fazla. Zaten bizim hekimlerin her gün üç haneli sayılarda hasta bakıyor olmasının nedeni bu da olabilir.

Şakası yok arkadaşlar ve biliyorum kötümser olmak için çok fazla sebep var. Bir gün işe gidemese aç kalacak, izin istese kovulacak, çok çok ücretsiz izinle evine gönderilip açlığa terkedilecek milyonların yaşadığı bir ülkede "Lütfen evde kalın!" demek bile bu milyonlarca insana hakaret gibi. O yüzden devlet; hiç kimsenin uçmayacağı havaalanlarına yolcu garantisi, kimsenin geçmeyeceği yollara araç garantisi vermek yerine bu topraklarda yaşayan, geçici, kalıcı, misafir; istisnasız herkese asgari geçim ödeneği garantisi vermeli. Kütahya havaalanına yılda bir buçuk milyon kişi iner diye verilen garanti Kütahya halkının, vaktiyle bol keseden "Ne olacak canım, bu seferlik silelim, ayağınız alışsın," diye silinen milyarlarca liralık vergi borcu tüm Türkiye'nin gerekirse yıl sonuna kadar evden çıkmamalarına yeter de artar bile. Ha bir takım dallama veletler her ay değiştirdikleri lüks otomobillerle caka satamaz, el kadar bebeler için milyonluk ilk osuruk partileri düzenlenemez. Halkına evde kalmaları için yardım paketleri açıklayan ülkelerle bizim tek farkımız bu. Onlar halklarıyla beraber zenginlerini de kurtarabilir ama biz de ya halk kurtulacak ya da ihale zenginlerinin bebelerinin ilk osuruk partileri.

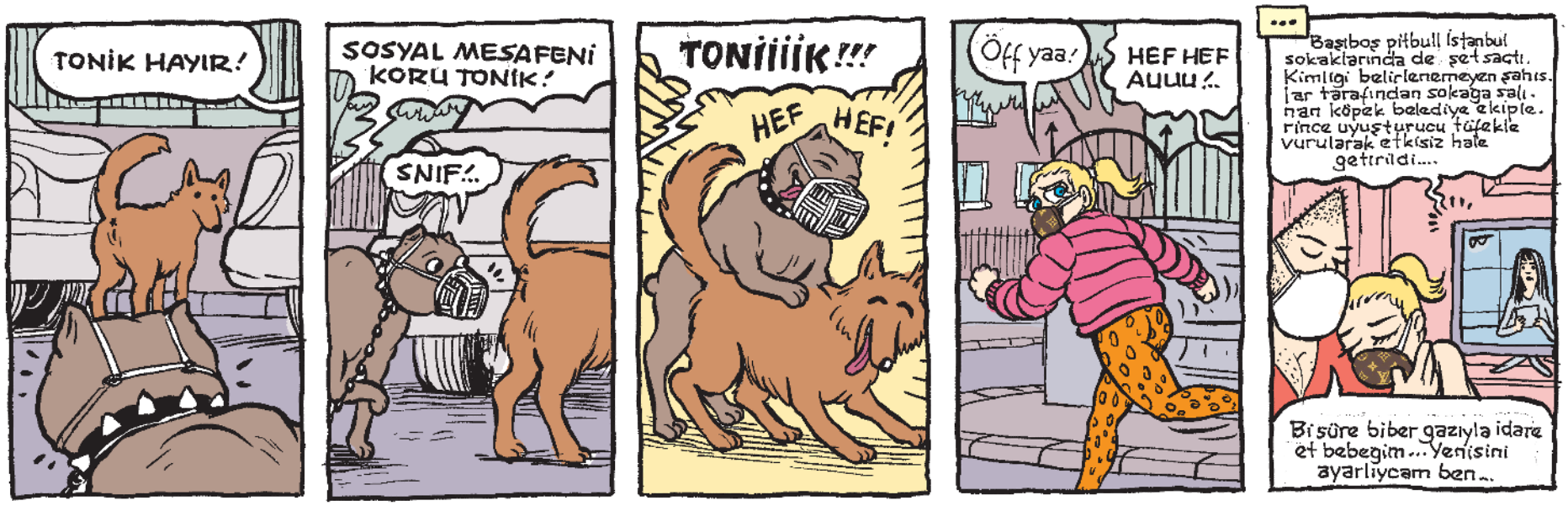
İLKER ALTUNGÖK

ve SİNEM koruma kalkanı içinde

ethan kılıç

İçimdeki Tabelacıyı Öldürdüm

Okula gitmekten daha çok keyif veriyordu Yasin'in dükkanında takılmak. Sabahın erken saatlerinde birlikte açıyor, çay ve poğaça söyleyip kahvaltı yapıyorduk. O dönem uzunca bir süre okula uğramadım ve tabelacıda vakit geçirdim. Gün boyu çay ve sigaranın içildiği güzel bir ortam. Sürekli yeni insanlar geliyor ve farklı hikayeler dinliyordum. Yasin yakın arkadaşı olduğum için takılmama müsaade ediyordu ancak anahtarı verecek kadar güvenmiyordu bana. Zaten ben de işlere yardım etmek için değil, mutlu hissettiğim için oradaydım. Yasin'in dışarıda işleri olduğu zamanlarda ben bekliyordum dükkanı. Gelen müşteriyi "Patron az sonra gelir, buyur otur çay söyleyeyim" diyerek misafir ediyordum. Bazen beni patron zannedenler oluyordu en çok da o hoşuma gidiyordu. Bu durumu iyiden iyiye benimsemiştim. Çayımı sigaramı alıp dışarı çıkıyor, boş boş uzaklra bakıp biriken Bağkur borcu, dükkan kirası, alacak verecek gibi şeyleri düşünüyordum.

Okul ya da geleceğe dair herhangi bir kaygım yoktu o anlarda. Çevre esnaf da kabullenmişti artık beni. Hiçbir iş yapmayıp tüm gün boş oturduğum için Müdür diyorlardı bana. Hatta gitmediğim zamanlarda "Müdür yok mu bugün" diye soruyorlarmış. Yasin bana bunu anlattığında mutlu oluyordum. İşler yoğun olduğu için bazen geç çıkıyorduk ve ben eve gitmeyip Yasin'lerde kalıyordum. Ailesi de alışmıştı bu duruma. Etli yemek olduğunda, Ali'yi de getir diyorlarmış. Kendime bir yurt arıyormuşum meğerse. O dükkan benim yerim yurdum oldu uzunca bir süre. Bazı sabahlar Yasin'den daha erken gidiyordum ama anahtarım olmadığı için kapının önünde bekliyor ve 2-3 tane sigara içiyordum. Bir çeşme bir de hortumum olsa sulasam şu dükkanın önünü diye geçiriyordum içimden. Huzur bulduğum ve kendimi ait hissettiğim yer bir tabelacı dükkanıydı.

İşler iyi gitmişse o gün öğle yemeğinde 3 parça döner söylüyorduk. Ben ayran da içiyordum. İlk zamanlar ayran söylerken çekiniyordum fakat bir süre sonra kola bile söylemeye başladım. Bu süre zarfında iş öğrenmek için hiçbir çaba sarf etmedim ve sürekli yiyip içtim. Bağkur borcu ile birlikte Yasin'in omuzlarındaki bir diğer yük de bendim. Dışarıda bana tahsis edilmiş bir tabure vardı. Bacak bacak üstüne atıp oturuyordum o taburede. Selamun Aleyküm'ü duyduğum an sağ bacağımı sol bacağımın üzerinden alıp yere sertçe vuruyor, "Aleyküm Selam" dedikten sonra tekrar sol bacağımın üzerine koyuyordum. Bacak bacak üstüne atar pozisyonda selam almadım hiçbir zaman ve buna özellikle dikkat ettim. Bu benim en sevdiğim hareketti. Benim gibi dışarıda olan çevre esnafa laf atıp kısa süreli sohbet ediyor, komik olsun ya da olmasın herhangi bir şakaya abartılı kahkahalarımla eşlik etmeye çalışıyordum.

Bir süre sonra tat kaçırmaya başladı bu olay. İçimde bir yerlerde bana ait olmayan bir beni zorla var etmeye çalışıyor gibiydim. Haftalarca devam etti esnaflığım ve en sonunda annem arayıp "Evin yok mu oğlum senin" dedi. Beni kendime getiren soru da bu oldu aslında. Evet benim bir evim vardı. O uyarıdan sonra daha az gidip gelmeye başladım tabelacıya. Daha az çay içtim ve daha az döner yedim. Müşteriler beni yok saydığında çok umursamadım. Zor oldu ama iliklerime kadar işlemiş esnaflık tutkusunu bir şekilde def ettim vücuttan. Özlemiyor musun diye sorsalar kesinlikle çok özlüyorum derim ancak bu bir bağımlılığa dönüşmeden bırakmam gerekiyordu ve ben de öyle yaptım. Bunun bir tık üstü dükkanda üst kata bir yatak atıp orada yatmak. Öyle arkadaşlarım da var ama benim durumum onlar kadar ağır değildi.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Saçmalığın Zirvesinden Selam...

YASAK AYVA

Yıldız, holding koridorunda Leyla'nın saçını başını yolduğundan bu yana bariz şekilde vahşileşmiştir.

Gizli gizli alkol alan Zehra'yı küvete basarak cezalandırmakta, Halit'in yolladığı boşanma protokoline **mor kurukafa damgası** basmaktadır.

Yıldız'ın kurnaz annesi ise evdeki gümüşleri satmış, parasını Wuhan'dan hakiki Covid-19 numunesi getirtip Şahika'ya bulaştırma yolunda harcamaktadır.

Halit, son evliliğini gökyüzü ile yapmıştır, zira **"Aydede"** olup çıkmıştır. Ömrü boyunca ödediği nafakalar toplamının Malta'nın malvarlığına denk olduğunu hesaplayınca, üzüntüden saçı bi kat daha ağaran Halit, holding hisselerinin tamamıyla "Midilli Adası'daki Midilli" yarışlarının sponsorluğunu alır ve dolandırılır. Çevresine "alıcam paramı geri, sadece A Midilli değil, Ümit Midilli yarışlarıymış, yoksa ben alıcam paramı geri!" falan dese de beş parasız kalmıştır. Şoförünün yanına yerleşir. Aklığından dolayı, komşular **"Mahalleye pir geldi!"** diye şayia çıkarırlar.

'Külfet' kelimesinin ete kemiğe bürünmüş hali olan Zehra, dolaba sakladığı meşe fıçılarda kendi viskisini üretmiş, gece gündüz içmektedir. O kadar sarhoş olur ki, uyuyan Halitcan'ı yatağından alıp, uyandırmadan ayağında **yetmişbir kere** sektirir.

Vinyet: Furkan Özçoban

Olay bebek Halitcan, çevresindeki ilişki canlılığı ve flört çeşitliliği sayesinde erken gelişmiş, göğüs ya da sırt dekoltesi gördüğünde kahakaha atan bir bebek haline gelmiştir.

Ender, yoga ve namaza aynı gün başlamıştır. Kendinden bile kötü kalpli olan Şahika'yı görünce hırsa kapılmış, "Birinden bile iyiysem, en iyi ben olmalıyım!" diye asansörde yalnızken and içmiştir.

Bu arada Yıldız'ın Halitcan'a azdığı zamanlar yedirmek için yaptığı **elma püresi**, uluslararası şöhrete kavuşmuş, pürenin yüzde otuzunu Bill Gates tiko parayla satın almıştır.

Durumu öğrenen Şahika, harekete geçer ve "Yasak Elma Püresi" üreterek, ciroda Yıldız'ı sollar. Bunu kutlamak için **'en az tek meme açık gelinmesi'** şartıyla kokteyl verir. Kokteyle deneyimli garson kılığında katılan Yıldız'ın kuntiz annesi, cin toniğe yuvarladığı virüsü Şahika'ya bir güzel içirir.

Halit ise evinde kala kala şoförle yüzgöz olmuştur. Şoför "Ulan mal değneği, Afrika zaten çöpe dayanarak sıçan fakir memleket, hiç hisseler oraya yatırılır mı, sığır!" diye takılır. Halit'in cevabı "La oğlum, kafa ütüleme de çak haysiyetli bir menemen, kendimize gelelim, neşemizi bulalım!" olur.

Nadir'in şüpheli bir şekilde ölmesiyle gözler Şahika'ya çevrilir. Şahika'nın imamı denize ittirip cenazeyi bizzat kıldırması, sosyetede günlerce konuşulur.

Yıldız, elma püresinden sonra Çin pazarına yönelik pirinç lapası işine girmiştir. Kapısına kadar gelen **trençkotlu iki yarasa**, bu işten çekilmesini söyler. Yıldız, Yılmaz ve hizmetçi Aysel hanımın da asistiyle yarasaları iyisinden hırpalar.

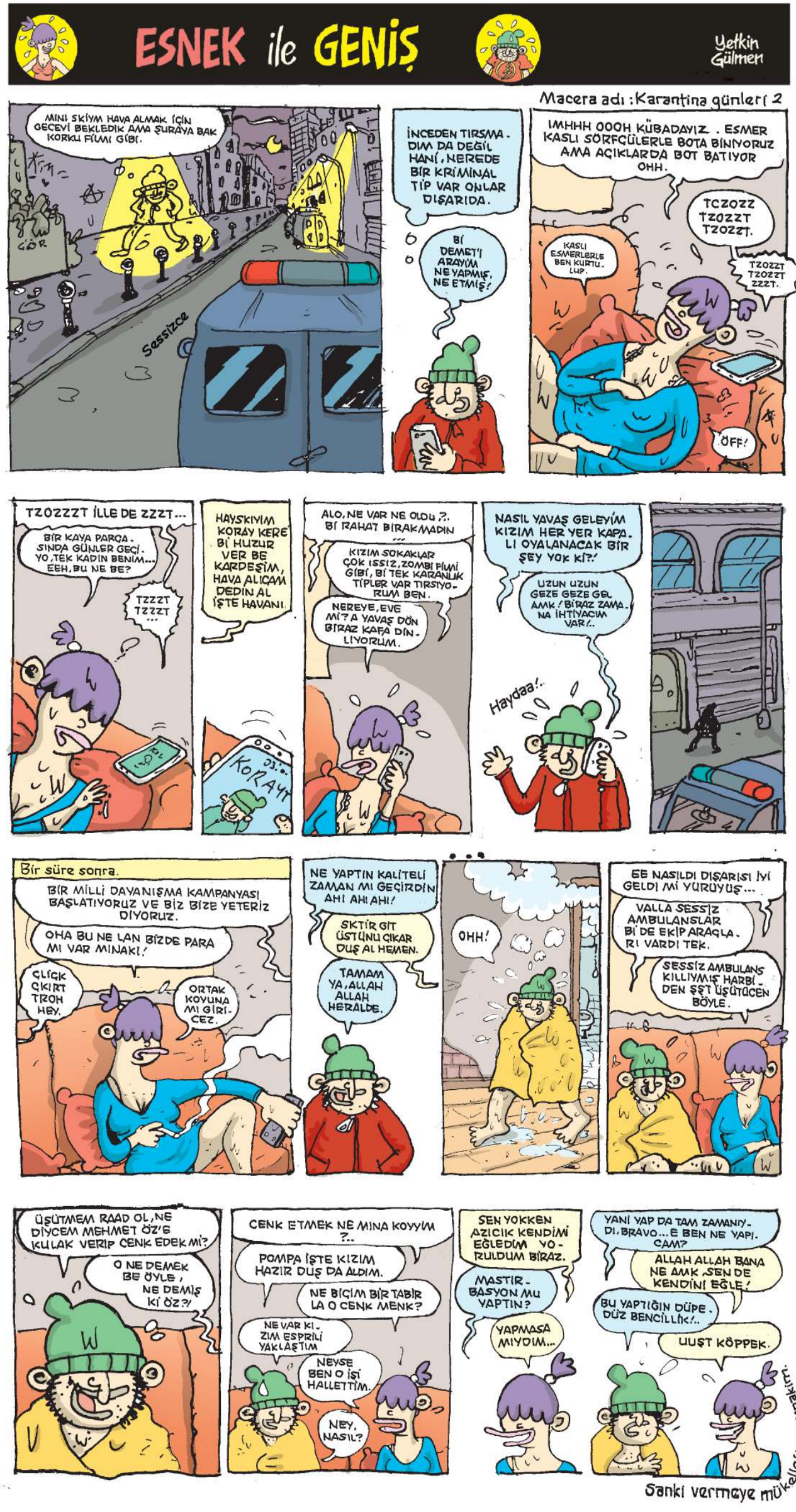
Bu arada virüs, Şahika'ya bulaşmış ve perişan olup hayatından bezmiştir. Virüsler aleminde panik ve pandemi başlar. Çünkü onlar için **Şahika-20**'den daha tehlikeli bir madde yoktur!

vedatozdemiroglu@gmail.com

Pozitif, düşse bile kazanır.

Kendini oralarda buralarda devlet bireyi olarak tanıtıp para isteyenlere paranızı ve geleceğinizi kaptırmayın.

Biz olayımıza bakacağız, herkes olayına bakacak. Her şeyi herkesten beklemeyelim sonuçta bizim de bir aklımız, bizim de bir fikrimiz var.

Önümüzdeki günlerde büyük değişimler olacak. Tabii bunlar aniden olmayacak, ufak ufak, azar azar. Peki nereye gelişeceğiz. Hayatta olup olmadığı, canlı olup olmadığı belli olmayan bir virüs, bakalım insanlığı nereye götürecek?

Toplumlar kendilerini yönetenlerle nasıl yaşayacak. Kapitalizmin sonuna mı geleceğiz? Dünya bildiğimiz bir dünya gibi mi kalabilecek? İnsanlara, kendimize nasıl bakacağız, davranacağız. Çevremizle ilişkilerimiz nasıl bir şekil alacak? Aileler dağılacak mı? Aynı evde yaşayan devlet memurları kafaları yiyecek mi? Bizi yönetenler hakkında bilmediğimiz gerçeklerle karşılaşacak mıyız, yoksa zaten bir şey bilmeye gerek yok mu?

Korkunun ecele faydası yok tabii ki ama bu sadece bir deyim. Sonuçta bilimsel bilginin gerçekliği ve sıkıcılığı hepimizi korkarken korkmamayı öğrenmeye de itebilir. Aynı şekilde birçok durumda da gerektiğinden fazla hassas olmaya yönlendirebilir. Zamanla göreceğiz.

Kendi adıma çevremdeki herkesin inceden contaları yakmaya başladığını görüyorum. Instagram'da ekmek yapanlardan, gece müzik açık canlı yayında dans edenler, kendilerine yeni bir mecra bulmanın sevinciyle coşanlar, eğlenenler ve kendilerini eğlendirmeye çalışan insanlarla karşılaşıyorum.

Bazı arkadaşlarım kafayı yemekle kalmıyor, bu videoları yapanlara da sinirleniyor. Kendilerini yoruyor. Bazı arkadaşlarım evde iyice kendinden geçip stori manyağı oluyor. Herkes kendi hoşluğunu arıyor bir şekilde. Herkes kendi gerçekliğinde yalnız kalmamaya çalışıyor. Bende ise durum çok farklı bir hale geldi.

Kesinlikle kafayı yemişimdir öncelikle ama bana evde kalmak çok güzel geldi. Yalnız gün içinde çok fazla mesaj geldiğinden bir türlü işime odaklanamıyorum. Tam bir şeye başlayacağım, mesaj mesaj üstü sanki padişah büstü... Neyse ona da alışıyorum.

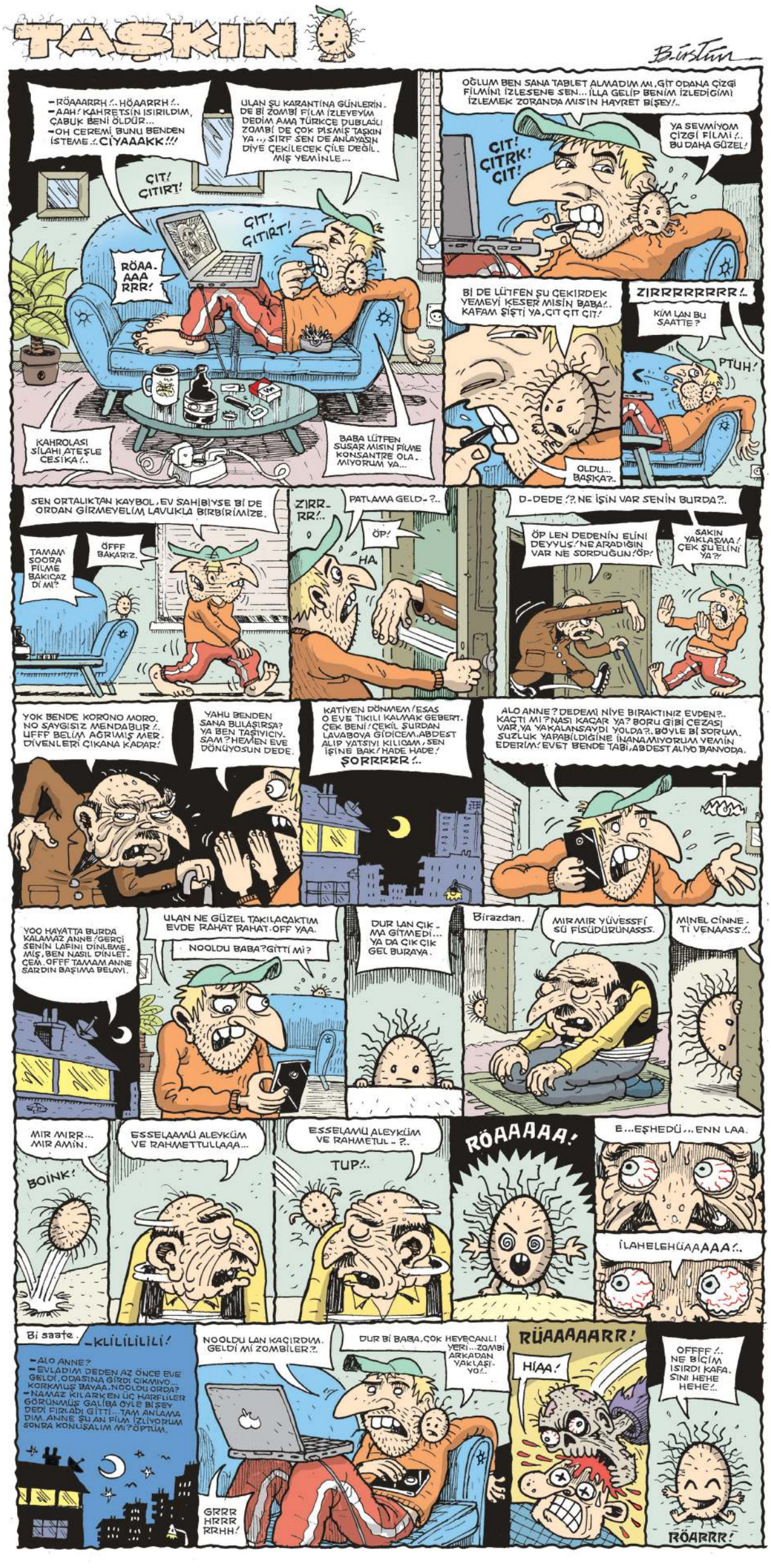
İçkiyi miçkiyi bıraktım, e bırakınca bir zindelik geldi. Bi keyifli uyanmaya başladım, büyük ihtimalle vücudum da bana 'Vay be helal!' diyordur. Az buçuk spor yapıyorum, zaten internette ne isterseniz var. Örgü mü öreceksiniz, açın dersi var. Modern Warfare Warzone'da para manyağı mı olmak istiyorsunuz, yüzlerce video mevcut. Davul, gitar, piyano mu çalacaksınız. E oturun çalın. Tabii tek eksik enstrümanınız olabilir. Güzel müzik mi dinlemek istiyorsunuz, müzik tarihi mi, sanat tarihi mi, Van Goh'un hayatı ve eserleri mi? Dünyanın gidemediğiniz müzeleri mi? Hepsi var. Hem de elinizin altında.

Size ve bize evde oturup ona buna kurulmak mı, sinirlenmek mi, yoksa kendimizi yeni yerlere, yeni bilgilere, yeni deneyimlere atmak mı? Yeni bir şeyler öğrenmenin keyfi, zamanla öğrenilen konuda ilerlemenin verdiği zevk, inanın kendinize olan inancınızı ve güveninizi tazeleyecek.

Kendine güveni olan birey güçlü bireydir. Yine korkun, korkmayın değil. Korkalım hatta, gemimizi kayalıklara süren, trenimizi raydan çıkartan, arabamızla son sürat makas atan başımızdakilerin şuursuz tutumlarından. Ama en başta siz varsınız, sonra her şey var. Siz ve sevdikleriniz.

Mesajımız tekrar ediyorum, kendinize iyi bakarsanız, her yere iyi bakmış olursunuz.
Şimdi gidip gitar teli kaynatacağım. Çünkü evde gitar teli yok. Yıllardır çalmak isteyip de bir türlü elime oturmayan gitarı çalmaya yemin ettim artık. Ya herkes çalabiliyorsa ben de çalabilirim yani nedir?

Telleri kaynatmamım sebebi de temizlemek. Yeni tel alacak dükkan yok.
Hepinizi sağlıkla kucaklıyorum. Bunlar da geçecek. Gelecek güzel gelecek.

Ne yalan söyleyeyim, maske işi hoşuma gitti. Kafaya montun kapüşonunu taktım, gözüme güneş gözlüğü yerleştirdim, ağzımla burnumu maske kapatıyor. İşte dışarıdayım fakat kendi evimdeyim. Kamusal alanda tamamen kendime ait bir yer buldum. Kulaklarıma da uzaydan görülebilecek büyüklükte bir kulaklık taktım. Kendi vücudumda kendi evimi yeniden inşa ettim.

Bakalım mahallenin bakkalı bu işe ne diyecek? Bakalım mimiklerime ulaşımı kalmadığında benimle nasıl başa çıkacak? Bakalım kendi krallığı zannettiği yirmi metrekarelik bakkalının ortasına kendi evimi getirip koyduğumda neler hissedecek? Bakalım güler yüzüm üzerinden kurduğun hakimiyet yok olduğunda hangi sahte zaferlerin arkasına saklanacaksın? Şimdi tacın nerede hiçbir şeyin kralı? Bu bakkala neden bu kadar bilendim hiç bilmiyorum. İnanılmaz düzgün bir esnaf oysa. Tek sorunu raflarını akıl - mantık dışı şekillerde diziyor. Domates salçalarını bir yere diziyor, onların yanına konserve nohut diziyor, ton balıklarını diziyor, biber salçasını ton balıklarının alt rafına diziyor. Biber salçasını domates salçasının yanına dizmemek için ne gibi ciddi sorunları olması gerekir bir insanın?Nasıl manyakça bir oyun oynuyorsun bizimle? Nasıl mutsuz bir çocukluk geçirdin de böyle oldun? Maden suları nerede? "Bir dakika abisi ben vereyim" diyor, yerinden kalkıyor, un paketlerinin arkasından soda çıkartıp veriyor. "Yıllarca mahallemizde esnaflık yaptı, hepimize kusursuz şekilde komşuluk gösterdi, seri katil olacağına hiç ihtimal veremezdik, inanılmaz bir şaşkınlık içindeyiz... Kaç kişi dediniz? Kırk yedi! Kafalarına plastik poşet takarak mı öldürmüş? Allah allah ya? Gerçekten hiç haberimiz yoktu ve olmasına imkan da yoktu..." dedikleri adam sen misin yoksa? Kendimi kafamda Yılmazlar Market yazan bir torbayla debelenirken görüyorum. Heyhat! Tatsız bir ölüm. Böyle bir durumda en mantıklısı torbayı ısırıp nefes alınacak delikler açmak, ancak nefes alabildiğini katil bakkala belli etmemek ve boğulup ölmüş taklidi yapmak olacaktır. Diye kuruyorum kafamın içinde. Bırak bakkal seni cansız zannetsin. İşlediği cinayet sonrası önünü alamadığı itkileri bir nebze tatmin olduğu için rahatlayacak, rehvete kapılacaktır. İşte tam o anda, raflarına saçma sapan bir düzenle dizdiği beş kiloluk domates salçası konservesini alıp kafasının arkasına "Ölmedim ulan! Numara yapıyordum!" diye bağırarak vuracaksın. En mantıklısı budur. Sonra yerde kıvranan bakkalın başında dikilecek, gözlerinin içine bakarak şöyle diyeceğim: "Biz de senelerce marketçilik yaptık, bu işleri biraz biliriz. Sana tek söyleyeceğim şu: Raf böyle dizilmez, rafın bir mantığı vardır."

Bakkala vardığımda kapısına koli bandından şerit çektiğini gördüm. Yuvasının girişini çer çöple kapatan bir kemirgen gibi kapatmıştı bakkalının girişini. Önlem almış olması hoşuma gitti, içeri girip onun kendine olan güvenini sarsamayacak olmak üzdü. Tam ne yapacağımı kestiremediğim için bantların arkasından "kolay gelsin" diye bağırdım. Orada olduğunu bilmediğim bir deponun kapağını açtı, yeryüzüne çıktı. Bu zor günlerde bakkalın yer altı deposundan daha güzel, daha huzur veren bir yer var mıdır acaba? Ben maskeyle, kapüşonla kendi evimi inşa ettim diye düşünürken o duvarları çokoprenslerden, konserve pilakilerden, beş litre damacana sulardan ve çeşit çeşit hijyen ürünlerinden örülü bir masal evinde yaşıyordu. "Ooo Erman hocam, hoş geldin" dedi. Ben artık düz Erman değilim. Erman Çağlar Vakfı'yım. Erman Çağlar İş Hanı'yım, Çağlar Apartmanı'yım. Birey değilim, binayım. Havamı kaçırmasaydın keyfim çok yerindeydi bakkal adam.

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"eğer evime gelirsen ey sevgili/ bir lamba getir bana/ ve küçük bir pencere/ ki oradan/ mutlu sokağın kalabalığını seyredeyim"

Furuğ Ferruhzad

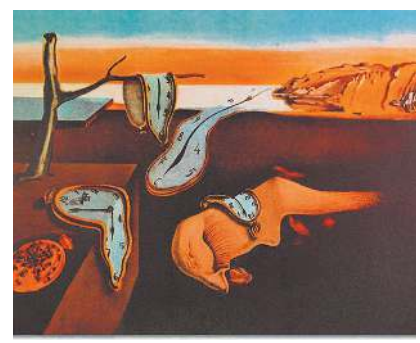
İran'lı kadın şair Füruğ Ferruhzad 1934-1967

("İMKANSIZ EV")
Adorno, bildiğimiz (geleneksel) anlamda "ev"in; ("barınak"ın) imkansız olduğunu söylüyordu. "Artık imkânsız" ."(home home sweet home) Eşitsizlikler, zulümlerle dolu; vahşi sömürüye dayalı modern dünyayı kastediyordu. Modern Zamanlar; "Artık" dediği o. "Ev" lerimiz artık bizim bildiğimiz o "Ev" değil. "…orada kendimizi 'evimizde' hissetmemek, ahlakın bir parçasıdır " da diyordu. Evimiz'de yani. "Aile çıkarlarının küflü kokusu" ; sızan; o kokunun mundar ettiği; bu hâlâ, bizim ısrarla "ev" sandığımız mekânlar… O öyle diyordu bu şimdiki "ev"lere.
Peki "Bildiğimiz anlamda dışarısı?" ; o var mı peki?
O da uçtu gitti işte…
Bildiğimiz/bilmediğimiz bütün anlamlarıyla. Uçtu gitti… Her türlü. (geleneksel olanı çoktan kaybolmuştu) Geçmiş olsun.
Bu yenisi; "yeni dışarısı" O da meğer pek uçucu kaçıcı imiş.
Bir şey sanıyorduk. Bambaşka işler oldu. Yeni anladık. (ne derece akıl almaz bir eğretilik içindeymişiz--sırça saray--)
Ev/Dışarısı. İkisi birbirinden imkânsız. Artık öyle. (Bu yepyeni; "Artık")
Peki ("ahlakın bir parçası" olan) "Evimizde hissetmemek?" O duygu? Başkasını bilemem ama; onu çok iyi beceriyorum sanki ben;
"Tutuk evi" hissiyatı. ("tek kişilik; kişisel çıkarların küflü kokusu?"--havalandırmak lazım--)

Giorgio de Chirico 1888-1978

Günlük güneşlik bir cumartesi ikindisi; bahar. Bomboş caddeden tıkır tıkır bomboş bir tramvay geçiyor. (sahiden bomboş; tek bir insan dahi yok--buradan boş sıralar görünüyor ama, vatman görünmüyor--belki o da yoktur--) Sırf o tıkırtı. Bir rüya sahnesi gibi. Eğilip mel mel bakıyorum balkondan.(sağa sola--şehrin en kalabalık caddesi burası--) Tramvayın tellerine serili; bir hamur gibi, eriyip sarkmış saatler de olsa tam olacak. (Chirico'nun güneş vurmuş boş caddeleri; onlara da benziyor.)

Salvador Dalí 1904-1989

Bilmiyorum ne derece teselli edici olur; Cahit Sıtkı Tarancı; "Her mihnet kabulüm, yeter ki/ Gün eksilmesin penceremden!" diye yazmıştı… "Sokağa çıkmak" falan filan bir yana (onlar hiç, ama hiç umurunda değil); her türlü derde/ belaya/musibete razı üstad; "Hertürlü?" Evin içinde halihazırda mevcut olan dertleri; onlar tamam; ilave/ muhtemel bütün dertlere de açık; hepsi ; Hepsine; tek istediği penceredeki gün ışığı. Sadece o. O kalsın. (o var şimdilik: çok şükür--bak bende işledi--)

Theodor W. Adorno 1903-1969

Böyle bir yandan dalmış gitmiş düşünürken düşünürken; kendimi "sabun" ları yıkarken yakaladım; Basbaya sabunları; bildiğimiz sabun. Onları bir başka sabunla yıkıyorum. Bu da oldu… Gerçi ambalajını yani; üzerindeki jelatini ; ama olsun. Şeffaf o da, sabun görünüyor içinden(ambalajın içinden) yıkarken. (gerçi sabunla elimizi yıkarken, sabunu da yıkamış olmuyor muyuz? Karşılıklı bir ilişki, sanki…)

Sokaklardan kaçışıp kaçışıp evlerin derinlerine sığındık. İşte aynı ona benzer bir şekilde; kendikendimizin de içine kaçtık. İçerilere… Artık gövdemiz eskiden olduğu anlama ; o aynı anlama gelmiyor. Dış tarafı artık bir başka şey. Oralar tehlikeli. Dışımız. Kendimiz olan; o asıl şey; artık o daha içerilerde. Onu koruyoruz. Onun giriş kapılarını; "Göz" "Ağız" "Burun" Kale kapısı. Oraları. Kendi dışımızdan koruyoruz. Dışımız zehirli. Kendi dışımızdan, elimizden, ayağımızdan korumamız gerekiyor; "Ya o girişlere; (bize giden o yollara" dokunursa; Dışımız? Ağızburungöz. Ellerimiz düşman. İçeriden bakıyoruz ona. Pis pis. Tedirgin tedirgin. İçimizin ellerimizden ödü patlıyor. Farkında olmadan dokunabilir çünkü o. O girişlere, "esas bize"e giden yollara. O naaptığını tam bilmez, ayarsız şey. Eller artık şüpheli, şaibeli… Zehirli…
Gördüğüm bir videoyu hatırlattı; Bir köpek (artık ne tür bir psikolojik hastalık gelişmişse zavallıda) kendi bir bacağını yabancı bir bacak olarak algılıyor; o bacak kıpırdadıkça dişlerini gösterip gösterip hırlıyordu. Korku içinde o bacağa...

Herneyse,
Yine tatsız olmayan bir bitiş cümlesi olaraktan; çok hoş bir Çin atasözü yazıyorum;
"Çok seyahat eden,
bir sürü bilgelikler edinir,
ama, gerçek bilge evde kalır…"

Eh, en azından kupkuru bir "evde kalın" yazmaktan daha güzel…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu, "bir sürü bilgelikler edinmeye" müsait günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

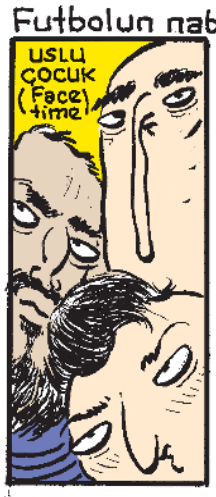

Futbolun nabzını tutan köşe.

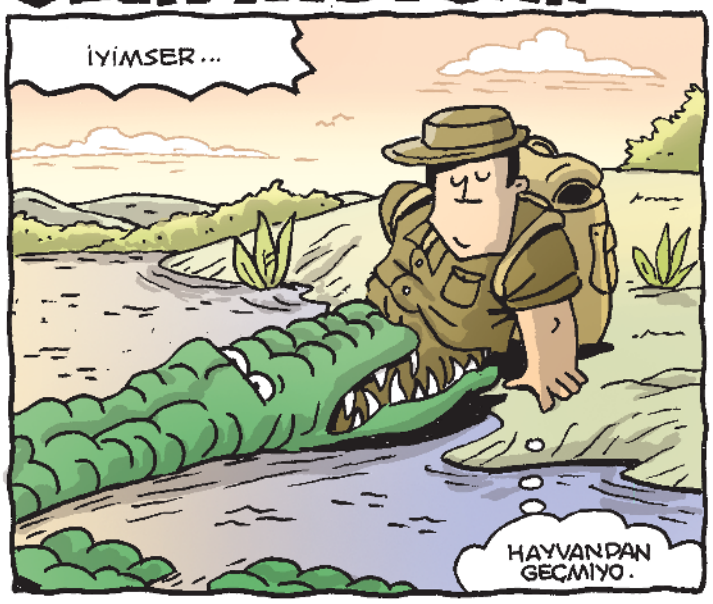

SON

ÖZER AYDOĞAN

Tribal Enfeksiyon

CENGİZ ÜSTÜN

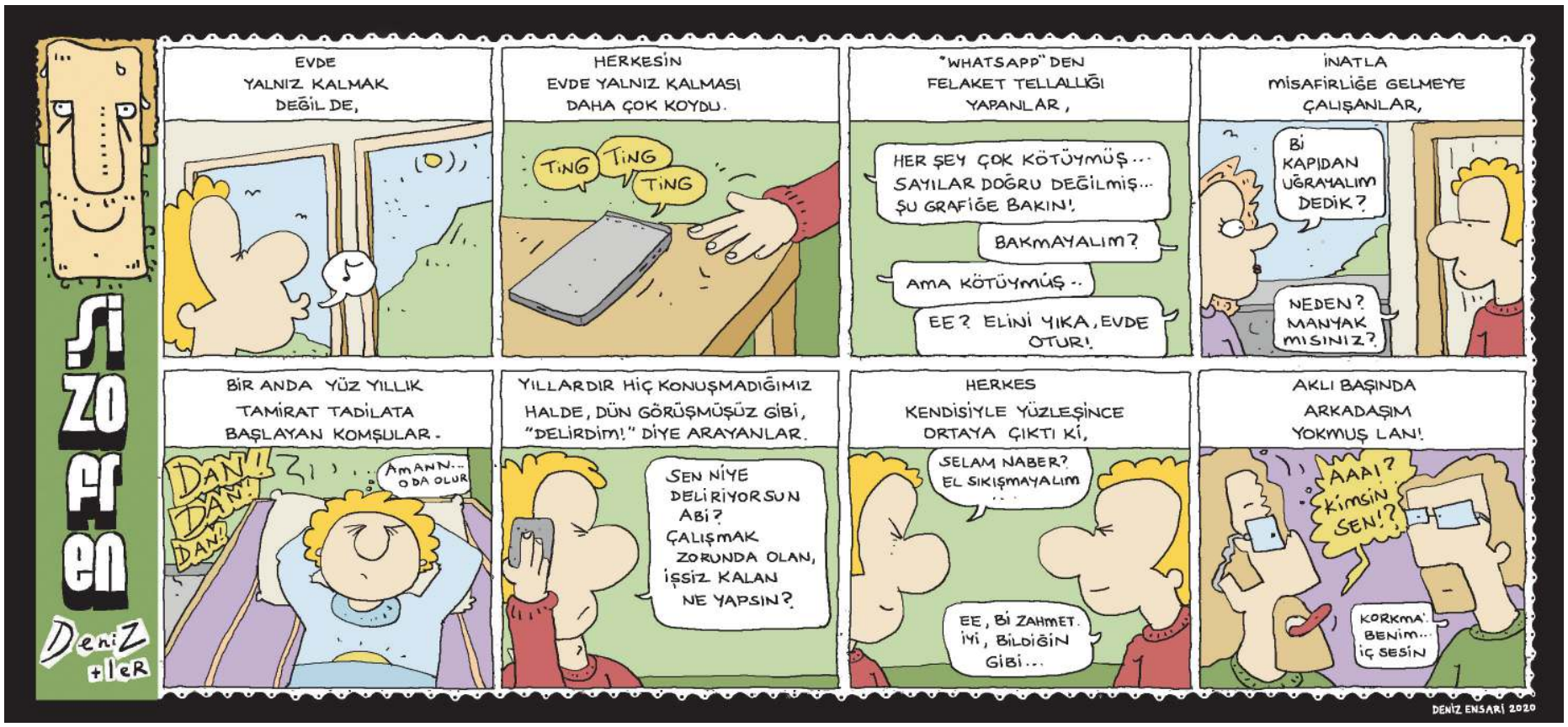

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 1 NİSAN 2020 | Sayı: 657

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM
En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:

HAYAT PANDEMİK Bİ POZİSYONDA DEVAM ETMEKTEDİR

EVET, HİÇ SIRASI DEĞİL AMA;

ORTAM-4 ÇIKTI

KARAKARGA YAYINLARINDAN

